

(המשך מעמוד 29)

יגיד כלום לדורון, כי פחדתי שאולי הסר תבכתי במשהו פלילי, ורציתי להתייעץ. אחר־כך גיליתי לדורון כי אני יודע על הזיוף, והוא אמר כי זה לא משנה כלום. ושהסידור הזה יוכל לשמש את האינ־טרסים שלנו בהעברת יהלומים. אחר־כך התרחקתי לאט־לאט מדורון, כי היו לנו עוד עיסקות משותפות, שלא רציתי לפגוע בהן, כמו העיסקה של רכישת זהב ויהלום מים בגאבוֹן, שעניינתי בה משקיעים מפרס, וכן עיסקות של השקעות של חברת הביטוח טוביט ביהלומים, שטרם הסתיימה.

„אז הוזהר אתי גיסי, גליל עמרמי, כי דורון הסתבך בזיופים בפרס לפני עשרים שנה, וכן סיפר לי על העיסקה בשווייץ. דורון רצה שנעשה עיסקות עם ההמאות עם ערביי השטחים, אך אני סירבתי והבהרתי כי אני רוצה רשיוֹן־בנק, או שאני בחוץ.

„מאז לא ראיתי המחאות אלה, עד ה־23 ביולי 1978, כאשר הוצאתי את המיסים מכיס מתאר של דורון בקאונטר־קלאב, וברדך לאשתי הצצתי במעטפה ואמרתי לה שיש גם המחאה מזוייפת. היא אמרה לי באנגלית כי היא תשמיד אותם, והלכה וחזרה, ואמרה שהשמידה הכל.”

„מחשבות נוגות”

רתיקי בית־המישפט מצוייה הור פדעה של האינטרפול, הוזרה אור נוסף על פרשת מקדולאנד בנק. האינטרפול מסר למישטרת־ישראל כי ב־17 בספטמבר 1975 פתח אדם בשם רולנד בנק, המתגורר בהסן שבגרמניה, חשבון בדולרים ב־פרסט נשיונאל סיטי בנק בבריסל. האיש הציג דרכון גרמני. מאז הוצאו המחאות רבות ללא כיסוי בחשבון זה, ובמאי 1976 ביטל הבנק את החשבון. כל ההמאות שחזרו והוצאו על־שם רולנד בנק, או על־שם אבר אף.

בדיקות של מישטרת הסן העלו כי לא קיים אדם בשם רולנד בנק, ולא הוצא דרכון כפי שהוצג. דרכון שמיספרו זה גנב בבחורה בנובמבר 1973, עם עוד כמה דרכונים ריקים.

סיפור המעשה אינו יכול להסתיים בלי תיאור דרכי הטיפול של המישטרה, מן המעצר ועד המישפט. בערר שהגישה מדינת ישראל נגד דורון לבית־המישפט העליון בירושלים, נגד צו־השיחרור שהוצא לטר בתו, קבע השופט העליון יואל זוסמן, בספטמבר 1978, את הדברים האים: „אף על פי שהעניין למורת־רוח לי, אין אני רואה מנוס מלקבל ערר זה של המדינה.

המשיב ביהוד עין אדם אחר, דויד עמרמי שמו, הועמד לדין בבית־המישפט המחוזי בעבירות זיוף ושימוש במיסמכים מזוייפים, ובעבירות של קשר לקבלת דבר במירמה. לבקשת המדינה הורה השופט המלומד של בית־המישפט המחוזי על מעצר המשיב, עד תום ההליכים, אבל הסכים לשחררו בערובה של 250 אלף לירות. על כך מערערת עכשיו המדינה לפני.

המיסמכים הושמדו

אמרתי לעיל שקבלת ערר המדינה „למורת־רוח לי, הואיל ושוב בא לפנינו עניין שבו הועמדו שני אנשים לדין, לכאורה באישום של אותה עבירה, והמדינה הסכימה לשיחרור של הנאשם השני, דויד עמרמי, ואילו על מעצרו של המשיב דנא היא נלחמת עד לביטול־מישפט זה. הרבה פעמים אמרנו שאין זה מן הרצוי בהליכי־המעצר לנהוג כלפי שני אנשים איפה ואיפה. העובדה שהמדינה אפילו לא ביקשה לעצור את עמרמי טעונה הסבר.

„ההסבר שניתן לי על־ידי סגן פרקליט המדינה הוא, שחלקו של עמרמי בכל פרשת־הזיופים המסופת היה קטן לאין ערוך מזה של המשיב, ולכן לא ראתה המדינה צורך לעצור גם אותו. אלא ש־במהלך הדיון בערר דנן התברר שלטענת המדינה נילוה עמרמי זה אל אשת ה־משיב, והשניים ניגשו יחדיו לכספת של המשיב בקאונטר־קלאב בת־לא־ביב, ומשם הוציאה האשה מיסמכים שלכאורה היו מ־שיעים והשמידתם.

„נמצא, אף אם חלקו של עמרמי בביצוע העבירות שבו נושא כתב־האישום הוא קטן, כמו שהמדינה אומרת, ואני מקבל הסבר זה, הרי לכאורה יש מקום להאשימו בעבירה העולה פי כמה וכמה על חומרתן של העבירות הנ”ל. הוא היה שותף להשרדת מיסמכים, שיכלו לשמש ראיה, ו־המדינה, הולדת על כך, יושבת בחיבוק ידיים ובאפס־מעשה, אילו הובא לפני הסבר ליחס מוזר זה כלפי עמרמי, החרשתי, אבל לא ניתן כל הסבר שהוא, והדבר לא יכול שלא לעורר מחשבות נוגות כלפי דרכי החקירה.”

עד־מדינה תמורת השותפים

עיקרו של העניין, הורה השופט זוסמן לעצור את דורון מפני שהתגלה כי זייף את דרכונו. אולם הצבעתו על היחס המוזר, שבו טיפלה המדינה במעצרו של עמרמי, טרם נמגה. עיון במיסמכי החקירה מגלה הסבר אפשרי ליחס מוזר זה.

כשבע אחרים מעצרו של דורון נחתם עימו זיכרון־דברים, שבו סוכם כי יהפוך לעד־מדינה תמורת גילוי שותפיו לייצור ההמאות המזוייפות ולהפצתן. הוא מסגיר את עמרמי, שנעצר, זמן קצר אחרי מעצרו של עמרמי, בסוף יולי, הוא חתם על זיכרון־דברים שבו הוא התחייב לתת שתי הודעות. האחת בפרשת ההמאות המוזר ייפות בכללותה, והשנייה על עבירות שעשה לפי תקנות הגנה — כספים, הוסכם כי ההודעה השנייה לא תוגש כראייה נגדו.

ב־30 ביולי הופיע האלוף גונן במישרדי היחידה לחקר פשיעה חמורה בירושלים, שעצרה את עמרמי ודורון, גונן הסביר כי עמרמי קנה את מחצית מניות הפרוייקט שלו באפריקה בשלושה מיליון דולר, בשלב הראשון, ועוד תישעה מיליון דולר אם ימצאו יהלומים. גונן אמר כי עד כה כל ההמאות שקיבל מעמרמי נפרעו, ללא בעיות, הוא הראה לשוטרים המחאה שנפרעה על 50 אלף דולר.

צירוף מדהים

כמה ימים לאחר מכן נחתם עם עמרמי זיכרון־דברים שני, שבו מותרת המישרה על הודעתו השנייה של עמרמי בעניין עבירות על תקנות הגנה — כספים.

וכך כתוב בזיכרון הדברים: „עם סיום גביית הודעתו הראשונה של עמרמי ב־פרשת השיקים המזוייפים, הוחלט שאין טעם בהודעה השנייה, המתייחסת לעבירות לפי תקנות ההגנה — כספים, הן משום שמלכתחילה לא התכוונו לחקור בעבירות אלה, והן משום שממלא לא נוכח להשיג תמש בהודעה זו כראייה נגד עמרמי, עקב האמור בזיכרון־הדברים שנחתם עימו, לכן לא נגבתה הודעתו השנייה של עמרמי, המתייחסת לעבירות לפי תקנות ההגנה — כספים.”

עד הנה החומר בתיקי המישפט. מאז אירעו כמה התפתחויות. גונן הגיע ארצה וטען כי הביא יהלומים שמצא במיכרה, בשווי של 100 אלף דולר.

כל השמות המוזכרים במאמרים שפורסמו עד כה, בהקשר לעבירות פליליות, מתקשרים אחד לשני בצירוף מדהים. על קשרים אלה, ברשימה הבאה בסידרה.

יגאל לביב

במדינה

(המשך מעמוד 34)

ערבי, וגם השבוע טען השר בוטרוס בוטר־רוס־ראלי, בבריסל, כי אש”ף אינו הנציג הביילעדי, אך בשיחות פרטיות משלימים כלים גם המצרים עם כך שאש”ף הוא הגורם הפלסטיני המרכזי. לכל היותר מקווים המצרים כי ברצועת־עזה ימצאו עסקנים פלסטיניים המוכנים לשתף פעולה. **צעד — לקראת מי? כל הנתונים האלה ברורים היטב לדין. נותרה השאלה: מה היתה כוונתו?**

אצל איש כמו דיין, אין תשובה פשוטה על שאלה כזאת. השבוע ניתנו התשובות הבאות, שכל אחת יכולה להיות נכונה לבדה, או יחד עם האחרות:

● דיין חשב רק על האינטרס האישי שלו. הוא עמד לצאת לקמפ־דייוויד, הוא רצה לזרוק פצצה, שתזכה בפירסום בינלאומי מירבי וחיוני ותעלה את יוקרתו בדעת־הקהל האמריקאית והמצרית.

● דיין קיבל רמז מן האמריקאים, שיש לאותת לעבר אש”ף, ונתן איתות זהיר.

● דיין מבין כי אין פיתרון בלי שיר תוף אש”ף, וזהו הצעד הראשון בכיוון זה. תהיה כוונת דיין כאשר תהיה, אקטים פוליטיים אינם תלויים בכוונות בעליהם, מן הרגע שנעשו. יש להם חיים משלהם, שאינם תלויים בכוונות.

גם לפי הפירוש המתון ביותר, עשה דיין צעד משמעותי לקראת שילוב אש”ף במארג מציי־השלום. יתכן שצדק הפרשן שהגדיר את ההצעה ואת ההכחשות החלקיות שבאו בעיקבותיה במילים המזכירות חוברת של לנין: „שני צדדים קדימה, צעד אחד אחורה.”

בדרך שלום ישראלי־פלסטיני, היתה הצהרת דיין אנו־דוך נוספת — קטנה, אך משמעותית. אפשר היה להגדירה לפי הנוסח של דיין עצמו: „הצהרה זו אינה שינוי רשמי במדיניות. אך אין אנו חנוני יכולים להכחיש את מעמדה וערכה בסיכוי סוף, כדי, בסופו של דבר, להשיג פיתרון...” ואילו דיין עצמו הודרו, כדרכה, לעשות דבר והיפוכו. ערב צאתו לקמפ־דייוויד הביא לממשלה הצעה סיפוחי־טית מובקת: להעביר קורמים מהכינרת להתנהגויות בגדה המערבית.

מישפט

מישפחה שכזאת

כסף מזוייף, סם מסוכן,

עליונות הכלבה לאקי

וקורות מישפחת אבו־זמיל

מישפחת אבו־זמיל, שמוצאה מלוד, יכולה לפרנס בכבוד כמה וכמה עורכי־דין העוסקים בפלילים, לספק הרבה חדשות פליליים לעיתונות, ולהעסיק שוטרים רבים של מישטרת־ישראל.

ואמנם ביום אחד בחודש מרס בשנה שעברה עסקה חוליית מישטרה, שכללה אנשים מהמחלקה המרכזית, ממחלק סמים, את הכלבן רס”ד יהושע גלבוו ואת כלבתו לאקי, בחיפוש בביתו של האח הגדול, חביב אבו־זמיל.

המידע שהגיע למישטרה עורר את אנשיה לפעולה. הם הקימו מארבים ב־סביבה, שלחו מכונית פורד אסקוט ובה שוטרים לפטרל בשטח, והתכוונו לבצע חיפוש־שפתע בבית החשוד.

עוד הם מקימים את המערך האסטרטגי הדרוש לפעולה, הופיעו לפתע שני אחיו הצעירים של חביב, שלמה וזקי אבו־זמיל, הם הגיעו במכונית הבא־אס”ו של שלמה והבחינו מייד פורד אסקוט חשודה משו־החלו לעקוב במכוניתם אחר מכונית ה־מישטרה. השוטרים לא הרגישו, כנראה, במעקב הצמוד.

יתכן שהיה מתפתח מירדף מעניין, אלא שהאחים אבו־זמיל איבדו לפתע את מכונית המישטרה, ואז ניסו להיכנס לדירת אחיהם, אולם הקצין אמנון שמש תפס אותם בכניסה לחדר המדרגות, ערך חיפוש ב־כליהם ובמכוניתם אך לא גילה דבר.

או התחלקה חוליית המישטרה לשלוש זרועות, כדי לצוד שלוש צפרי אבו־זמיל במכה אחת. **חביב!** החוליה הראשונה של חז שוטרת לדפוק בדלתו של חביב, בחיי פוש בביתו נמצא הירואין והוא נעצר. חוליית שוטרים אחרת פנתה עם שלמה אבו־זמיל, לערוך חיפוש בביתו, בבת־ים, כשלא מצאו דבר, נתנו לכלבה לאקי לרחוח בדירה עד שפרצה בנביחות כשהיא עומדת מעל מירצפה מסוימת בסלון, מאחרי

(המשך בעמוד 56)

פרשת האונס של התינוקת בת ה־שנתיים־וחצי עוררה פחד בציבור, שלא היה כדוגמתו בשנים האחרונות. אמרות שומרות ילדיהן לידן, ואבות לר־חצים, „אל תצאו מהבית!” בשכונת מחנה־דויד כימעט ואין רואים ילדים בשעת החשיכה.

„כדי לאנוס ילדה בת שנתיים־וחצי צריך להיות מטורף, לא מספיק שיכניסו אותו לכלא, צריך גם לטרס אותו!” אמר דני קרנדי, בעל חנות־הפרחים שבכניסה לבית־הקברות, מול בית הוריה של הילדה. שכונת מחנה־דויד שבכניסה לחיפה מצוייה בסמוך לשלושה בתי־קברות — מוסלמי, יהודי וצבאי. פעם היתה זו מעברת־עולים, רק לפני כעשר שנים נהרסו בה הצריפים האחרונים. כיום זו שכונת שיכונים, הבתים הראשונים שנבנו במיזר רחב של העיר מהווים שכונת־עוני חיפאית מוכרת ובעייתית.

„נשחק

מחבואים”

לפני שבוע, ביום השלישי, טיילה פעוטה בת שנתיים־וחצי, ילדה נחמדה עם שיער ארוך ופוני על העניניים, יחד עם אחיה בן ה־4, ילד המתנהג כמבוגר מגילו, מלא מרץ ויוזמה, התלווה אליהם בן־הדוד בן ה־3, לפתע ניגש אליהם גבר כבן 40, הציג „בואו נשחק במחבואים” השלושה נענו בשימחה, וארבעתם נכנסו מבחד לפירצה בגדר בית־הקברות.

הם טיילו בין הקברים, כאשר לפתע כשהיו רחוקים מהגדר, התנפל הגבר על הילדה, על המישטח של אחד הקברים ביצע בה מעשה אונס. הוא ניסה לבעול אותה, ועשה בה מעשה־סדום.

שני הבנים עמדו מולו, צעקו וזכו אך לא ברחו. הגבר לא שם לב אליהם.

כשגמר האנס את מעשיו והלך, שכבה הילדה על הקבר ובכתה. אחיה רץ לקרא לאדם שעמד ליד אחד הקברים, זה לקח את הילדה הבוכייה ורץ עם הבנים לביתם. ההורים חשבו תחילה שהוא האשם והתנפלו עליו בכעס. לבסוף הוא הצליח להסביר מה קרה. האם לקחה את שני ילדיה לבית־חולים והתקשרה למישטרה.

בבית־החולים טופלה הילדה על־ידי צוות העזרה הראשונה. הילדה איבדה רב מקרעיים שנעשו באברי גופה. בדו”ח הבדיקה נאמר שלא היו על הגוף סימנים של חבלות או תקיפה אלימה.

כעת פעילה הילדה ומחייכת. מדי פעם היא פורצת בבכי, רעימה האם, האב ובני־המישפחה.

פסיכיאטר, שנקרא לייעוץ, אמר: „הילד דה קטנה עדיין, יש סיכוי גדול שתשכח. אסור להזכיר לה את הפרשה, או לדרבן על העניין בנוכחותה.” ובפנותו לאם: „אני מבין את הכאב, אבל אסור לבכות ליד הילדה.” האם מנסה להתגבר, אך לא תמיד היא עומדת בכך. סבתה של הילדה יושבת מנידה בראשה ואומרת: „אסון, אסון גדול!”

האח מהווה את עיקר הבעייה הנפשית. הילד בן ה־4 הוא בעל אופי אחראי, ונתן חסות לילדה, בגילו, ההתפתחות הנפשית התקדמה די צורכה כדי להתגבר, שהיה נוכח בו מבלי לברוח או להסתתר, יהווה איום רציני על בריאותו הנפשית בעתיד.

הילדה נקראת על שם אחותה של האם, גערה שנהרגה בתאונת־דרכים לפני שלוש שנים, ביציאה מכביש מחנה־דויד. אביה של התינוקת, בן 24, בעל־מועדון, ואמר: „אנחנו במצב קשה, הילדה, ברוך השם, מתחילה להיות בסדר, אבל זה אסון כבד. חבל על הילדה וחבל על הילד!” ההורים אינם מעלים חשדות כלשהם. שכנים חשבו שיתכן והיה כאן מעשה נקמה. ההורים אומרים: „אנחנו סומכים על המישטרה!”

„לוכד

האנסים”

שכונת מחנה־דויד מועדת לפור־עניות מהסוג הזה, לפני כחודש נעשה ניסיון לאנוס בחורה בת 20, לפני שבועות אחדים הותקף ילד בן 7, ונעשה בו מעשה־סדום, בשני המקרים נתפסו התוקפים. הם הודו ונכלאו.

מישטרת־חיפה, המתגאה ב־”כימעט 100% גילוי פשיעות־מיין”, הקימה צוות־חקירה מיוחד (צח”מ), בפיקודו של המפקח פטר קורבולי, בחור גבוה, בעל שיער מאפיר, שאיננו נוטה לשיחות סתמיות. על אנשי הצוות נימנים גם רבי־סמל יצחק אנגלמן, ממחלק עבירות־נוער, צדוק חיקי וסמל